

ἀρχιεπίσκοπος, ὅθεν ἐγένετο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1354, τὸν Κάλλιστον διαδεξάμενος. Μετὰ δὲ τινα χρόνον παραιτηθεὶς ἀνέβη αὐθις εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐν ἔτει 1365 καὶ ἔϋθνε τὴν ἐκκλησίαν μέχρι τοῦ ἑαυτοῦ θανάτου, συμβάντος ἐν ἔτει 1376. Τὸν πολυγράφον Φιλόθεον ἐπαινεῖ ὁ Σχολάριος, ὡς συγγράψαντα πολλὰ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας δόξης καὶ κατὰ Λατίνων ἐπαίνου πολλοῦ καὶ θαύματος ἄξια. Ἐν δὲ τούτων σώζεται ἐν τῇ τοῦ Ταυρίνου βιβλιοθήκῃ ὑπ' ἀριθμὸν 151. Τοῦ Φιλοθέου 15 ἀντιρρητικοὶ λόγοι πρὸς τὰ παρὰ Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ κατὰ τοῦ Παλαμῶ γραφέντα ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου ἐν τῷ Τόμῳ τῆς Ἀγάπης.

Ἐμμανουὴλ Παλαιολόγος, δε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ θανάτου (ἀπέθανε τῇ 21 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1425 ἐβδομηκοντούτης) γενόμενος μοναχὸς μετωνομάσθη Ματθαῖος, ὑπῆρξε βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1391—1425 (α). Πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς ἠθικοῖς καὶ θεολογικοῖς συγγράμμασι κατέλιπεν ὁ Ἐμμανουὴλ καὶ πόνημα περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν 157 κεφαλαίοις διηρημένον, συγγραφὴν κατὰ πονήματος Λατίνου τινός, προσενεχθέντος αὐτῷ, ὅτε τῷ 1404 διέτριβεν ἐν Παρισίοις (β). Ὁ Ἐμμανουὴλ μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν, ἵνα ἐπικουρίαν ἀπὸ τε τοῦ Πάπα καὶ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων κατὰ τῶν Τούρκων αἰτήσῃ, ἧς ὅμως ἀπέτυχε, διότι ὁ Πάπας ἔγραψε πᾶσι τοῖς Ἰταλοῖς, ὅτι ὁ βοηθήσων τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων ἔσται ἀσυγχώρητος· καὶ οὕτως ἐπανήλθεν ἄπρακτος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τῇ 13 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1405.

(α) Βλ. Φραντζῆ Χρονικὸν σελ. 62 καὶ 121.

(β) Fabricii Biblioth. graec. tom. 11 σελ. 619.

